11/02/2019

Αγάπη Χριστιανική

/ Γνώμες

Ὅπως ἡ μνήμη τῆς φωτιᾶς δὲν ζεσταίνει τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ ἡ πίστη χωρὶς ἀγάπη δὲν φωτίζει τὴν ψυχὴ μὲ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

Ἀγάπη εἶναι μιὰ ἀγαθὴ διάθεση τῆς ψυχῆς, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν προτιμᾶ τίποτε ἄλλο περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίσει τὸν Θεό. Εἶναι ἀδύνατον ὅμως ν' ἀποκτήσει σταθερὰ μέσα του αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὅποιος ἔχει ἐμπαθῆ προσκόλληση σὲ κάτι ἀπὸ τὰ γήινα.

Ἐκεῖνος ποὺ φοβᾶται τὸν Θεό, ἔχει πάντοτε σύντροφό του τὴν ταπεινοφροσύνη. Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ. Σκέφτεται δηλαδὴ τὴν προηγούμενη ζωή του, τὰ διάφορα ἁμαρτήματα καὶ τοὺς πειρασμούς τους, καὶ πὼς ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸν γλύτωσε ὁ Κύριος καὶ τὸν μετέφερε ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παθῶν στὸν κατὰ Θεὸν βίο.

Μὲ τέτοιες σκέψεις λοιπὸν ἀποκτᾶ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὸν εὐεργέτη καὶ κυβερνήτη τῆς ζωῆς του, τὸν ὁποῖο ἀδιάλειπτα εὐχαριστεῖ μὲ πολλὴ ταπεινοφροσύνη. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὸν Θεό, ζεῖ ἀγγελικὸ βίο πάνω στὴ γῆ. Νηστεύει καὶ ἀγρυπνεῖ, ψάλλει καὶ προσεύχεται, καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο σκέφτεται πάντοτε τὸ καλό.

Ἡ ἀνέκφραστη εἰρήνη, ποὺ ἔχουν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, ὀφείλεται σ' αὐτὰ τὰ δύο: στὴν

ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀγάπη ἀναμεταξύ τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἁγίους ὅλων των αἰώνων. Πολὺ καλὰ λοιπὸν ἔχει λεχθεῖ ἀπὸ τὸν Σωτήρα μας, ὅτι σ' αὐτὲς τὶς δύο ἐντολὲς συνοψίζονται ὅλος ὁ νόμος καὶ ἡ διδασκαλία τῶν προφητῶν. (Ματθ. 22, 40).

Ὅποιος ἀγαπάει τὸν Θεό, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν ἀγαπήσει καὶ κάθε ἄνθρωπο σὰν τὸν ἑαυτό του. Καὶ ὅσους ἀκόμα εἶναι ὑπόδουλοι στὰ πάθη τους, κι αὐτοὺς τοὺς ἀγαπάει σὰν τὸν ἑαυτό του, καὶ χαίρεται μὲ ἀμέτρητη καὶ ἀνείπωτη χαρά, ὅταν τοὺς βλέπει νὰ διορθώνονται.

«Ὅποιος μὲ ἀγαπάει», λέει ὁ Κύριος, «θὰ τηρήσει τὶς ἐντολές μου» (Ἰω. 14, 23). «Καὶ ἡ δική μου ἐντολὴ εἶναι νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο» (Ἰω. 15,12). Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ δὲν ἀγαπάει τὸν πλησίον του, ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅποιος ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, οὔτε τὸν Κύριο εἶναι δυνατὸ ν' ἀγαπήσει. Σὲ ὅλες μας τὶς πράξεις ὁ Θεὸς ἐξετάζει τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο τὶς ἐκτελοῦμε, ἂν δηλαδὴ τὶς κάνουμε γι' Αὐτὸν ἢ γιὰ κάτι ἄλλο. Ὅταν λοιπὸν θέλουμε νὰ κάνουμε ἕνα καλό, ἂς μὴν ἔχουμε σκοπὸ ν' ἀρέσουμε στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνο στὸν Θεό. Σ' Αὐτὸν ν' ἀποβλέπουμε καὶ ὅλα νὰ τὰ κάνουμε γιὰ τὴ δική του δόξα. Διαφορετικά, θὰ κουραζόμαστε χωρὶς νὰ κερδίζουμε τίποτα.

Ἔργο ἀγάπης εἶναι ἡ ὁλόψυχη εὐεργεσία πρὸς τὸν πλησίον μας, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ὑπομονὴ ποὺ δείχνουμε ἀπέναντί του, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ φρόνιμη καὶ συνετὴ χρησιμοποίηση τῶν πραγμάτων. Ἡ διάθεση τῆς ἀγάπης δὲν φανερώνεται μόνο μὲ τὴν παροχὴ χρημάτων, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὴ μετάδοση πνευματικοῦ λόγου καὶ μὲ τὴ σωματικὴ διακονία.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὸν Χριστό, Τὸν μιμεῖται ὅσο μπορεῖ. Ὁ Χριστός, γιὰ παράδειγμα, δὲν ἔπαψε νὰ εὐεργετεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἔδειχνε μακροθυμία, ὅταν τοῦ συμπεριφέρονταν μὲ ἀχαριστία καὶ Τὸν βλαστημοῦσαν, ὑπέμεινε, ὅταν Τὸν χτυποῦσαν καὶ Τὸν θανάτωναν, χωρὶς καθόλου νὰ σκέφτεται γιὰ κανέναν τὸ κακὸ ποὺ Τοῦ ἔκανε.

Αὐτὰ τὰ τρία ἔργα εἶναι ἐκφραστικά της ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Χωρὶς αὐτά, ἀπατᾶται ἐκεῖνος ποὺ λέει ὅτι ἀγαπάει τὸ Χριστὸ ἢ ὅτι θὰ κερδίσει τὴ βασιλεία Του. Γιατί ὁ Κύριος μας βεβαιώνει: «Δὲν θὰ μπεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνος πού μου λέει «Κύριε, Κύριε», ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου» (Ματθ.7,21).

Καὶ πάλι: «Ὅποιος μὲ ἀγαπάει, θὰ τηρήσει τὶς ἐντολές μου» (Ἰω. 14,15). «Ἐγὼ σᾶς λέω», εἶπε ὁ Κύριος, «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐεργετεῖτε ὅσους σᾶς μισοῦν, προσεύχεστε γιὰ ὅσους σᾶς βλάπτουν» (Ματθ. 5,44). Γιατί ἔδωσε αὐτὲς τὶς ἐντολές; Γιὰ νὰ ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ μίσος, τὴ λύπη, τὴν ὀργὴ καὶ τὴ μνησικακία καὶ νὰ σὲ ἀξιώσει ν' ἀποκτήσεις τὴν τέλεια ἀγάπη. Αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἔχει ὅποιος δὲν ἀγαπάει ἐξίσου ὅλους τους ἀνθρώπους, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαπάει ὅλους ἐξίσου.

Ὅποιος ἔχει τὴν τέλεια ἀγάπη, δὲν κάνει διακρίσεις στοὺς ἀνθρώπους. Ξέρει πὼς ὅλοι μας ἔχουμε τὴν ἴδια ἀνθρώπινη φύση, καὶ γι' αὐτὸ ἀνεξαίρετά τους ἀγαπάει

ὅλους το ἴδιο. Τοὺς ἐνάρετούς τους ἀγαπάει ὡς φίλους, ἐνῶ τοὺς κακούς τους ἀγαπάει ὡς ἐχθροὺς καὶ τοὺς εὐεργετεῖ καὶ μακροθυμεῖ καὶ ὑπομένει, ἂν τὸν βλάψουν, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει καθόλου τὸ κακὸ ποὺ τοῦ γίνεται. Ἀντίθετα, ἂν τὸ καλέσει ἡ περίσταση, πάσχει γιὰ χάρη τους, γιὰ νὰ τοὺς κάνει κι αὐτοὺς φίλους, ἂν εἶναι δυνατόν. Κι ἂν αὐτὸ δὲν τὸ κατορθώσει, δὲν ἀλλάζει τὴ διάθεσή του, ἀλλὰ συνεχίζει νὰ τοὺς ἀγαπάει ὅλους ἐξίσου.

Ἀγωνίσου, ὅσο μπορεῖς, ν' ἀγαπήσεις κάθε ἄνθρωπο. Ἂν αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις ἀκόμα, τουλάχιστον μὴ μισήσεις κανέναν. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ θὰ μπορέσεις νὰ τὸ πετύχεις, ἂν δὲν καταφρονήσεις τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ἂν «ἡ ἀγάπη δὲν κάνει κακὸ στὸν πλησίον» (Ρωμ. 13,10), ἐκεῖνος ποὺ φθονεῖ τὸν ἀδελφὸ καὶ λυπᾶται γιὰ τὴν προκοπή του καὶ μὲ εἰρωνεῖες προσπαθεῖ νὰ κηλιδώσει τὴν ὑπόληψή του ἢ τὸν ἐπιβουλεύεται μὲ κάποια κακοήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποξενώνει ἄραγε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ δὲν τὸν κάνει ἔνοχο γιὰ τὴν αἰώνια καταδίκη;

Ὁ Χριστὸς δὲν θέλει νὰ ἔχεις ἐναντίον κανενὸς ἀνθρώπου μίσος ἢ λύπη ἢ ὀργὴ ἢ μνησικακία ὁποιασδήποτε μορφῆς καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε πρόσκαιρο πράγμα. Κι αὐτὸ τὸ διακηρύσσουν παντοῦ τα τέσσερα Εὐαγγέλια. Ἡ λύπη εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴ μνησικακία. Ὅταν λοιπὸν ὁ νοῦς σκέφτεται τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ καὶ αἰσθάνεται λύπη, εἶναι φανερὸ ὅτι τοῦ κρατάει κακία.

«Οἱ δρόμοι ὅμως τῶν μνησίκακων ὁδηγοῦν στὸν πνευματικὸ θάνατο» (Πάρ. 12,28), γιατί «ὁ κάθε μνησίκακος εἶναι παραβάτης τοῦ νόμου» (Πάρ. 21,24). Τὴν ὥρα τῆς εἰρήνης σου, μὴ θυμᾶσαι ἐκεῖνα πού σου εἶπε ὁ ἀδελφὸς ὅταν σὲ στενοχώρησε εἴτε σ' ἐσένα κατὰ πρόσωπο τὰ εἶπε, εἴτε σὲ ἄλλον καὶ μετὰ τὰ ἄκουσες-, γιὰ νὰ μὴν πέσεις στὸ πάθος τῆς μνησικακίας.

Ὅταν συνομιλεῖς μὲ ἄλλους, πρόσεχε μήπως ἐξαιτίας τῆς λύπης, ποὺ διατηρεῖς ἀκόμα κρυμμένη μέσα σου, νοθεύσεις τοὺς ἐπαίνους σου γιὰ τὸν ἀδελφό, ἀναμιγνύοντας ἀσυναίσθητα στὰ λόγια σου τὴν κατηγορία. Νὰ χρησιμοποιεῖς στὶς συνομιλίες σου ἀγνὸ ἔπαινο γιὰ τὸν ἀδελφὸ καὶ νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτὸν εἰλικρινά, σὰν νὰ προσεύχεσαι γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ἔτσι, πολὺ σύντομα θὰ ἐλευθερωθεῖς ἀπὸ τὸ ὀλέθριο μίσος. Ἂν θέλεις νὰ μὴν ξεπέσεις ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀφήσεις τὸν ἀδελφό σου νὰ κοιμηθεῖ λυπημένος μαζί σου οὔτε κι ἐσὺ νὰ κοιμηθεῖς λυπημένος μαζί του. Πήγαινε, συμφιλιώσου μὲ τὸν ἀδελφό σου, καὶ τότε πρόσφερε στὸν Χριστὸ τὸ δῶρο τῆς ἀγάπης σου μὲ καθαρὴ συνείδηση καὶ θερμὴ προσευχή.

Μὴν ἀφήσεις τ' αὐτιά σου ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια ὅποιου καταλαλεῖ, οὔτε καὶ τὰ δικά σου λόγια νὰ φτάνουν στ' αὐτιὰ τοῦ φιλοκατήγορου, μιλώντας ἢ ἀκούγοντας μὲ εὐχαρίστηση κατὰ τοῦ πλησίον σου, γιὰ νὰ μὴ χάσεις τὴ θεία ἀγάπη καὶ βρεθεῖς ἀπόκληρός της αἰώνιας ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει βαρύτερος πόνος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴ συκοφαντία, εἴτε στὴν πίστη συκοφαντεῖται κάποιος εἴτε στὴ διαγωγή.

Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μένει ἀδιάφορος ὅταν συκοφαντεῖται, παρὰ μόνο ἐκεῖνος ποὺ στρέφει τὰ μάτια του στὸ Θεό, τὸν μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν κίνδυνο, νὰ φανερώσει στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ παρηγορήσει τὴν

ψυχὴ μὲ τὴν ἐλπίδα. Ὅσο ἐσὺ προσεύχεσαι μ’ ὅλη σου τὴν ψυχὴ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ σὲ συκοφάντησε, τόσο καὶ ὁ Θεὸς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἀθωότητά σου ὅσους σκανδαλίστηκαν ἐξαιτίας τῆς συκοφαντίας.

Γνήσιος φίλος εἶναι ἐκεῖνος πού, στὸν καιρὸ τοῦ πειρασμοῦ, συμμερίζεσαι ἀθόρυβα καὶ ἀτάραχα τὶς θλίψεις, τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς συμφορὲς τοῦ πλησίον, σὰν νὰ εἶναι δικές του. Δὲν ἔχει ἀκόμα τέλεια ἀγάπη οὔτε βαθιὰ γνώση τῆς θείας πρόνοιας ἐκεῖνος ποὺ σὲ καιρὸ πειρασμοῦ δὲν κάνει ὑπομονὴ γιὰ ὅσα λυπηρά του συμβαίνουν, ἀλλὰ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν πνευματικῶν ἀδελφῶν. Ἂν ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὅλα τα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ἔχει ὅμως ἀγάπη, τίποτα δὲν ὠφελεῖται, ὅπως λέει ὁ θεῖος Ἀπόστολος (ἃ’ Κορ. 13,2), ἄραγε πόση προθυμία καὶ ζῆλο ὀφείλουμε νὰ δείξουμε γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουμε;

Πολλοὶ βέβαια ἔχουν πεῖ πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη. Ἂν ὅμως τὴν ἀναζητήσεις, θὰ τὴ βρεῖς μόνο στοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, γιατί μόνο αὐτοὶ εἶχαν γιὰ δάσκαλό τους στὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινὴ Ἀγάπη, τὸ Χριστό, καὶ ἔλεγαν: «Ἂν ἔχω τὸ χάρισμα νὰ προφητεύω καὶ νὰ γνωρίζω ὅλα τα μυστήρια, κι ἂν ἔχω ὅλη τὴ γνώση, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπη, σὲ τίποτα δὲν ὠφελοῦμαι» (ἃ’ Κορ. 13,2).

Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἀπέκτησε τὴν ἀγάπη, ἀπέκτησε τὸν ἴδιο το Θεό, γιατί «ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη» (ἃ’ Ἰω. 4,16). Σ’ Αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.